

Sygn. akt IV CSK 510/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt V AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz powoda 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego M. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 maja 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel

wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występują trzy zagadnienia prawne. Pierwsze dotyczy wpływu ogłoszenia upadłości sp. z o.o., która uzyskała dotację bez obowiązku zwrotu pod warunkiem spełnienia warunków określonych w umowie, drugie odnosi się do zakresu odpowiedzialności członka zarządu sp. z o.o. z art. 299 k.s.h., a trzecie do wpływu niezakwestionowania umieszczenia wierzytelności na liście wierzytelności - w trybie art. 264 § 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w pierwotnym brzmieniu tego przepisu - na możliwość kwestionowania istnienia tej wierzytelności przez członka zarządu, który odpowiada za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do uznania, że możliwa jest zróżnicowana ocena sformułowanych przez skarżącego problemów. Przedstawiona argumentacja jest jednostronna, wskazująca na jedną możliwość rozstrzygnięcia. Dla

wykazania, że zagadnienie prawne rzeczywiście istnieje nie wystarczy zacytowanie wybranego fragmentu komentarza do kodeksu spółek handlowych. Należało przedstawić również poglądy innych autorów, jeśli ich ocena prawna jest odmienna, wykazując tym samym niejednolite stanowisko doktryny, a także odnieść się do stanowiska judykatury. Sąd Najwyższy na etapie badania przedsądowego nie poszukuje potrzeby zajmowania stanowiska odnośnie do przedstawionego zagadnienia prawnego, o ile skarżący takiej potrzeby nie wykaże. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania takiej zaś argumentacji zabrakło. W przypadku pierwszego z zagadnień prawnych skarżący nie wskazał nawet przepisu prawa, z którym związane miałyby być to zagadnienie.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Skarżący odniósł tę przesłankę do przepisów - jego zdaniem - wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 286 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 k.p.c. i 232 k.p.c. Wbrew jednak jego twierdzeniom ich wykładnia jest ustabilizowana i brak jest w niniejszej sprawie podstaw do tego, aby wykładnię tych przepisów modyfikować. Nawiązując zaś do zasad prekluzji dowodowej oraz do konieczności dążenia przez sąd do ustalenia prawdy materialnej, skarżący w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o opinię biegłego. Należy przypomnieć, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być ponadto zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.
O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

aj